

AZ EMBER SZÁRMAZÁSA ÉS BŰNBEESÉSE

A tudomány és a vallások elkülönülésének sarkalatos ütközőpontja az ember mibenléte. E kérdés kapcsán kezdte megkétes „diadalútját” a materialista tudomány, miután Darwin evolúciós elméletével bizonyítottnak látta az élőlények – közöttük az ember – fejlődésének mikéntjét, szemben a vallások által képviselt teremtéstanal. (vallások alatt a keresztény vallásokat értjük)

A vallások képtelenek voltak megfelelő „tudományos” megalapozottságú választ adni, elhatalmasodott a szekularizáció. A hit védelmezői egyre inkább a templomok falai közé szorultak vissza, és hátul kullogtak a társadalmi „fejlődés” folyamatában. A materializmus mélyen áthatotta az ún. haladó gondolkodást, melynek következtében tragikus, óriási áldozatokat követelő kísérletre (egy „igazságos” ateista társadalom erőszakos létrehozásának kísérletére) kerülhetett sor, mely teljes zsákutcának bizonyult (kommunizmus). De az ún. polgári demokráciák, melyek intézményesen ugyan nem tagadták Istent, de gyakorlatilag materialista társadalommá váltak - szintén elkezdték halálos menetelésüket. Fogyasztói materializmusuk, profitorientáltságuk folytán még gonoszabb és embertelenebb formákat teremtettek ki, megteremtve a pénz mindenek feletti uralmát.

Ki hát az ember, aki mindezeket művelte/műveli? Ki az ember, aki irtózatot erőforrásokat fordít fegyverekre, háborúra. Ki az ember, aki jó úton halad saját élőhelyének teljes tönkretételére, aki mohón feléli a világ összes tartalékait, és esztelenül rohan a pusztulásba, miközben hatalmasnak, okosnak hisz magát.

A tudomány válasza:

- Az ember az evolúció csúcspanakuma, mely hosszú fejlődés eredményeképpen érte el mai formáját, „csodálatos” tudatát és alkotóképességét.

A vallás válasza:

- Az ember Isten képére és hasonlatosságára teremtett lény, aki azonban az ősszülők (biológiai felmenők) által elkövetett un. eredeti bűn következtében bűnös hajlamokkal jön a világra, emiatt szenvednie kell, arca verítékével keresnie kenyerét. Testét a szülőktől kapja, lelkét pedig Isten teremti a fogamzáskor.

A tudomány válaszára nem is érdemes vesztegetni a szót, miután Isten tagadásából indul ki. Abszurditása abban áll, hogy az evolúció megfigyeléséből kiindulva **a folyamatot okként tünteti fel, képesnek tartva az élettelen anyagot az emberi intellektus által felfoghatatlan bonyolultságú alkotásra** (élet, élő szervezetek, tudat). A legelemibb valószínűség számítási módszerekkel cáfolható ezen állítás (*ld. "Tudomány és hit" c. anyagot*).

A vallás válasza is sajnálatos módon fennakad a vizsgáló értelem szűrőjén. A végtelen bölcs és tökéletes Isten képéségének a legnagyobb jóakarattal sem nevezhető az ember. **Ennek okaként az ősszülők bűnbeesését megjelölni pedig tehetetlen és igazságtalan Isten tételezne fel, aki a megteremtett emberhez rögtön hozzátapasztja távoli felmenő rokonainak bűnét,** annak valamennyi súlyos következményével. Teszi ezt annak ellenére, hogy új individumot bocsátott létbe, akinek semmi köze elődei bűneihez. Azt még a tökéletes emberi jogalkotás is azonnal elveti, hogy valaki szülei vagy nagyszülei (még távolabbi felmenőkről nem is beszélve) bűne miatt bűnhődjön.

A fentebb leírtak tükrében nyilvánvalóan mindkét állítás teljes képtelenség, a józan gondolkodásnak és elemi igazságérzetnek durván ellentmond. Félreértés ne essék: Nem Isten igazságosságát, vagy a bibliai teremtéstörténetet vonjuk kétségbe, hanem annak súlyosan téves emberi interpretációját (*ld. „Az eredeti bűnről” c. anyagot*). Ha pedig valaki megkér-

dezné, hogy Isten miért nem adott létünk e kulcskérdésére világos választ, arra az a válaszuk: **adott - az erre alkalmas időben, hiszen Jézus erre ígéretet tett.** Csakhogy a hit hivatásos ápolói szeme és füle már rég bezárult, a próféciákat elvetették, és mentek a saját fejük után, az általuk kitalált és tévedhetetlennek titulált dogmák mentén.

Ki tehát az ember?

Az ember eredetileg szabad és tiszta szellemként teremtett, de elbukott (*nem csak az ősszülők, hanem minden egyes ember*). A biblia teremtéstörténete ősigazság, mely képi formában adatott meg, hogy minden idők embere a tudomány fejlődésétől függetlenül megérthesse saját „eredendően” bűnös voltát, mert ennek megértésén keresztül juthat el *saját tökéletlenségének belátására*, ami a megtérés alapvető feltétele. Hiszen a gögös, saját magában és tudományában hívő, Istenét megtagadó ember ellentét szellemként még a sűrű tévelygés és tudatlanság homályában él. A mennyek kapui valójában nincsenek zárva előtte, de ő nem hisz, és a „menyegzői meghívásnak” nem tesz eleget. A paradicsomi kiűzetés képi formában azt a szomorú igazságot tárja elénk, hogy lényegében **mi magunk közösi-tettük ki magunkat** a boldogság világaiból. Azt is tudnunk kell, hogy **nem egyetlen téves döntésről**, és az isteni figyelmeztetés egy alkalommal való megszegéséről van szó, hanem az engedtlenség hosszú-hosszú folyamatáról. E folyamat során **a kezdeti tévedés makacssággá és göggé fajulva folyamatos szembehelyezkedést eredményezett az isteni akarattal.** Az összhang megbontásán túl ennek káros volta az egyén szempontjából abban mutatkozott meg, hogy lehetetlenné tette saját tévedésének belátását, ezáltal a töredelmes megfordulást. **Isten törvényei „automatikusan” elkülönítették a megátalkodotakat**, mivel Isten országában nem fér meg együtt a jó és a rossz. Ugyanakkor a kiválások – Isten üdvtervének megfelelően – új világok fejlődését indították el, melynek célja az elbukottak elkülönítése mellett azok üdvösségre vezetése. (*ld. Föld*

és a világmindenség teremtése, ill „Szellem, erő, anyag” c művet).

A föld bukott világ, és a rajta élő ember lelkek az Isten törvényéből kilépett, hulló csillagokhoz hasonló, pályát tévesztett szellemek testesülései, akiket az Igazság Törvénye saját elveik szerint engedi élni, hogy ezekből tapasztalatokat szerezve kigyógyuljanak és keressék azt az igaz jót, amely őket visszavezeti az ő Teremtő Atyjukhoz, Istenhez. Egy-egy ilyen világ érésének, fejlődésének folyamán Isten napja egyaránt süt jókra és gonoszakra, mígnem elérkezik az aratás, amikor az értékes termést külön kell választani a „konkolytól”. E különválás a „világvége”, mely drámai erejű történések formájában **szellem erő és anyag kiválással jár a „külső sötétre”**, ahol emberi léptékkal örökkévalóságnyi újjáalakulási folyamat során újabb világalakulat képződik,- az evolúció lépcsőinek végigjárásával. A szellemek felébredése, testet öltések sorozata, szenvedés, halál képezik a „gyógyító intézet” eszköztárát.

Összefoglalva:

Az ember preegzisztens szellemi teremtmény (angyal). A messzi távoli múltban kezdte életét, sorozatos bukás által jutott a múlandó testöltés gyógyító-nevelő iskolájába, ahol a szenvedések által megtapasztalja a bűn hiábavalóságát, és Isten ígéjének segítségével visszatérhet az atyai örökségbe. (ld. „Preegzisztenciánk jézusi kinyilatkoztatása” c. tanulmányt) Sorsa a gondviselő Isten terve szerinti üdvösség, amelynek érdekében még hosszú utat kell bejárnia, - jóakaratótól, erőfeszítésétől, alázatosságától és szeretetétől függően.

(Ez természetesen igen vázlatos ismertetés. A téma mély és részletes kifejtését megtalálhatjuk a

- *Szellem, erő, anyag*
- *Balogh Dezső: A hittitkok megnyíltak*
- *Reiner Ágoston: Keresztény hittan útkeresőknek*

- *A kegyelem törvényvilága*
című – a honlapon letölthető művekben, melyekből megérthetjük, hogy hogyan lehetséges a tisztának teremtett szellemek bukása. Megérthetjük továbbá Isten hatalmas szeretetét és bölcsességét és igazságosságát a mindenség kormányzásában, a szenvedésekben és az emberi sorsok különbözőségében)